

Dagthema: Nieuwe levensadem

Overweging 26 maart – Natasja Bakker

“...volharden is niet alleen om hulp roepen maar volharden is ook om te blijven zien met welk doel je je levenspad ...”

Openingsgebed

Onnoembare,

Wij bidden om de kracht van uw Geest in ons hart.

Wij keren terug bij onszelf
en alles wat ons ter harte gaat in deze wereld.

Wij worden stil om ons hart te openen
voor schepping en creativiteit.

Voor de stralen van licht en de klank van liefde.

Schud ons los uit de verkramping van strijd
en onrust.

Maak onze adem weer tot levensadem
en tot bron van moed en zeker weten.

Geef ons de levende woorden van uw schrift.

Ter herkenning en om opnieuw ontmoeting aan te gaan.

Amen.

Openingslied:

Vervul dit huis met hart en geest,
met aandacht voor de kleinen.

Dat al wie hier naar binnen gaat
hem noemen zal de Zijnen.

Wees kracht en troost voor jong en oud,
dat niemand hoeft te vrezen
als hij zich inzet voor jouw rijk,
want dood heet daar ‘verrezen’.

Ontwaak, ontspring, zoek kans in ons
tot in de diepst ontriefde.
Vervul je grootste wens aan ons,
wordt onverdeelde liefde.

Wees hier opnieuw verbeeldingskracht,
geef taal en toon aan dromen.
Geef stem aan wat verborgen bleef,
laat hier jouw rijk maar komen.

Welkom en inleiding

Welkom allemaal hier in De Duif en thuis via zoom. Het is alweer de 5e zondag in de paastijd en de 5e zondag waarin we als voorgangers jullie meenemen in de paasserie een onvoltooid verhaal.

We zijn gestart met het thema vast en beter; Jan Meijer sprak er over. Het ging over bezinning en vasten door te minderen. Welke opdracht ziet iedereen daarin voor zichzelf. Vervolgens sprak Diana over Tussentijd. Je bent bereid afstand te doen van wat je dacht dat je houvasten waren. Je weet het niet – je bevindt je in een tussentijd van rouw en verlangen. 12 maart sprak Noud Lodewijk over het thema Neem nou toch het lijden op je! Jezus Christus zou het lijden van de wereld op zich nemen en ons verlossen van de zonde. Hoe vertalen we dit naar onszelf? Maranca sprak vorige week over Hoop en geloof. Geloof je in het oude, waardoor loslaten zo moeilijk is?

Geloof je in verbetering, soms tegen beter weten in? Of geloof je in iets nieuws, al heeft zich dat nog niet geopenbaard?

Ik ga het zelf vandaag hebben over Nieuwe levensadem: Als je alles hebt losgelaten en vrede hebt gevonden in het "niets" komen nieuwe dingen als vanzelf op je pad. Kijk er naar vol verwondering en voel nieuwe energie stromen.

Toen ik bezig was met het voorbereiden van de viering stond de tekst van Ezechiël op het rooster. Over dode beenderen die weer tot leven komen. Een wonderlijke tekst waar ik in eerste instantie dacht niet de uit de voeten te kunnen. Maar, bij de voorbereiding tijdens de liturgievergadering ontstond er door er samen naar te kijken nieuw inzicht en heb ik deze tekst toch gekozen als eerste lezing. De tweede lezing is een verhaal uit het zenboeddhisme wat mooi aansluit op het

thema van vandaag. Die lezing werd me aangereikt in de liturgievergadering. Ook dat past in het thema van een onvoltooid verhaal. Een verhaal vormt zich door alles en iedereen om je heen. Vandaag neem ik jullie graag mee in het thema nieuwe levensadem en hopelijk biedt het een stukje inspiratie in jullie eigen levensverhaal

Liefde heeft geen longen

Huub Oosterhuis, Antoine Oomen

Liefde heeft geen longen maar zij ademhaalt en zingt
en wat zij heeft gezongen klimt over steile hoogten. (2x)

Korte, lange, vlagen kussen,
zwermen zoenen noem je liefde
dat betonnen knoesten, twijgen, groen blad,
rooie wangen krijgen.
Maar ook harde noten kraken, stenen slijpen tot zij zingen,
stenen kloven tot zij stromen.
Maar ook cederhoven planten,
rozenperken in woestijnen noem je liefde.
Maar ook blinde ogen wenken, doden drenken noem ik liefde,
en de zon, met al zijn felle zachte stralen,
vuursteen tussen diamanten.

Liefde heeft niet één paar handen, geen paar voeten,
maar zij treedt je tot je wijn bent,
maar zij kneedt je voor elkaar tot daag'lijks brood.
Liefde heeft geen hart, geen schoot,
maar je wordt uit haar geboren tot je dood. (2x)D

Eerste lezing:

Een professor arriveerde bij het huis van de zenmeester en al jubelend over alle titels en diploma's die hij gedurende zijn lange jaren van studie verworven had, stelde hij zichzelf voor. Vervolgens vertelde hij de zenmeester wat de reden was van zijn bezoek, namelijk het leren van alle geheimen van de zenwijsheid.

In plaats van hem van alles uit te leggen, nodigde de meester hem uit voor een kopje thee.

Toen het kopje bijna vol zat bleef de wijze man, die blijkbaar ergens door werd afgeleid, de thee maar inschenken, waardoor de vloeistof op de tafel terecht kwam.

De professor kon het niet laten om iets te zeggen. “Het kopje is vol, er past geen thee meer bij,” waarschuwde hij.

De meester zette de theepot neer en bevestigde: “Jij bent als het kopje: je arriveerde hier tot aan de rand gevuld met meningen en vooroordelen. Tenzij je kopje leeg is, zul je niets kunnen leren.”

Lied: Staan in licht

H.Oosterhuis / A.Oomen

Waarom wanneer uit welke luchtlaag,
uit hoe diep luchtledig werden wij
zo onbestaanbaar onontkoombaar ik en jij-
kant en overkant, woord, weerwoord, tij en tegentij.

Dag van vandaag: vervreemd, hereigend
zoekgeraakt, hervonden, wie zijn wij?
Liefde ternauwernood te leven, ik en jij.
Liefde is geen woord voor dit nu hier verterend vuur.

Maar ooit, God weet uit welke aardlaag,
uit hoe diep versteende moederschoot,
zal Hij ons roepen en wij zullen nieuw en bloot
staan in morgenlicht, onstuitbaar vrij,
zo licht als Hij.

Waarom wanneer uit welke luchtlaag,
uit hoe diep luchtledig werden wij
zo onbestaanbaar onontkoombaar ik en Gij,
kant en overkant, woord weerwoord, tij en tegentij.

Dag van vandaag: vervreemd, hereigend
zoekgeraakt, hervonden, wie zijn wij?
Leven ternauwernood te harden ik en Gij.
Leven is uw woord voor dit nu hier verterend vuur.

Maar ooit, Gij weet uit welke aardlaag,
uit hoe diep versteende moederschoot,
zult Gij mij roepen, ik zal blakend nieuw en bloot
naast u staan in licht, onstuitbaar vrij
zo nieuw als Gij.

Tweede lezing: Ezechiël 37: 1-14

Op een dag voelde ik opeens de macht van de Heer. Ik werd meegenomen door de geest van de Heer, en die bracht me naar een dal. Dat dal lag vol met botten. De Heer liet me om het dal heen lopen. Toen zag ik hoe enorm veel botten er lagen. Ze lagen verspreid over het hele dal, en ze waren helemaal uitgedroogd. Toen vroeg de Heer aan mij: ‘Mensenkind, denk je dat die botten weer kunnen veranderen in levende mensen?’ Ik antwoordde: ‘Heer, mijn God, dat weet u alleen!’ De Heer zei tegen mij: ‘Spreek tegen deze botten. Zeg tegen ze: ‘Uitgedroogde botten, luister naar de woorden van de Heer! Dit zegt God, de Heer: Ik ga jullie weer levend maken! Ik zal jullie bedekken met spieren en vlees, en daar zal ik huid omheen laten groeien. Ik zal adem in jullie blazen, zodat jullie weer levend worden. Dan zullen jullie begrijpen dat ik de Heer ben.’”

Ik deed wat de Heer tegen mij gezegd had, en sprak tegen de botten. Zodra ik dat deed, hoorde ik een zacht geluid. Ik zag dat de botten naar elkaar toe bewogen en dat ze aan elkaar vast gingen zitten. Ik zag dat er spieren aan de botten kwamen, en vlees. En daaromheen groeide huid. Maar de lichamen leefden nog niet. Toen zei de Heer tegen mij: ‘Mensenkind, spreek nu tegen de wind. En zeg tegen de wind: ‘Dit zegt God, de Heer: Wind, kom uit alle richtingen. En blaas adem in deze dode lichamen, zodat ze levend worden!’” Ik deed wat de Heer tegen mij gezegd had, en sprak tegen de wind. Toen kwam er adem in de lichamen, en ze werden levend. Ze gingen allemaal rechtop staan. Het was een enorme massa mensen. De Heer zei tegen mij: ‘Mensenkind, die botten zijn het volk van Israël. Want de Israëlieten zeggen: ‘Het is afgelopen met ons! We hebben geen hoop meer. We zijn net als uitgedroogde botten, waar geen leven meer in zit.’ Daarom moet jij tegen de Israëlieten zeggen: ‘Dit zegt God, de Heer: Luister, mijn volk! Ik zal jullie weer leven geven, net zoals ik graven openmaak en dode mensen uit hun graf laat opstaan. Ik zal jullie bevrijden en jullie terugbrengen naar het land Israël. Als dat gebeurt, zullen jullie begrijpen dat ik de Heer ben. Ik zal

mijn adem in jullie blazen, zodat jullie weer levend worden. Ik laat jullie weer in je eigen land wonen.

Dan zullen jullie begrijpen dat ik de Heer ben. Dat is mijn besluit. En wat ik besloten heb, dat zal ik ook doen.”

Overweging

Zoals ik al zei in de inleiding. De lezing uit het boek Ezechiël vond ik een lastige lezing. Het is een lezing vol symboliek.

Ezechiël wordt meegenomen door de geest van God en die laat hem een dal vol botten zien. Verspreid over het hele dal waar hij ook keek zag hij botten. Dode uitgedroogde botten. Er zat geen enkel leven meer in.

Persoonlijk vind ik het al heel wat dat Ezechiël niet gillend wegrende maar hij had schijnbaar door dat hij dit niet voor niks kreeg te zien.

En dan stelt God de vraag aan Ezechiël: Denk je dat deze botten weer kunnen veranderen in levende mensen? En Ezechiël antwoord: “Heer mijn God, dat weet u alleen”. Een bijzonder antwoord. Menselijk gezien zou je antwoorden, nee natuurlijk niet. Maar Ezechiël is met God en die zal het niet voor niets vragen. Dus antwoord hij diplomatiek. Dat weet U alleen. Het is bijna hetzelfde als Uw wil geschiede.

En God gaat een stap verder. Hij vraagt Ezechiël om tegen de botten te spreken. En Ezechiël gehoorzaamd en hij ziet dat er spieren aan de botten komen, vlees groeit en huid omheen komt.

Maar het bleven dode lichamen. Opnieuw geeft God Ezechiël een opdracht. Ezechiël moet de Wind aanroepen om leven in de lichamen te blazen en toen kwam er leven in de lichamen. Ze gingen staan en er was een grote mensenmassa.

Zoals vaak in gelijkenissen gebeurde dit goede nieuws in drie delen.

Erkenning, vertrouwen en volharden.

Ezechiël wordt verteld dat hij op dezelfde manier als hij net heeft gezien met het levend maken van de dode botten, het volk Israël moed in moet spreken.

Israël was in die tijd een verslagen volk wat leefde in ballingschap. Ze hadden geen hoop en vertrouwen meer en behalve God aanbaden ze ook andere Goden. Ze hadden immers redding nodig en wedden dus op maar op meerdere redders. Enige zelfreflectie was er niet en zo raakten ze steeds dieper in de ellende. Het enige wat het volk deed was klagen, en boos zijn.

En natuurlijk mag je klagen en boos zijn als je iets vreselijks overkomt. Dat moet zelfs. Je zult eerst de feiten onder ogen moeten zien voor je iets kan veranderen. En die kunnen vreselijk zijn. Een geliefde die ziek wordt, een scheiding, het verliezen van een baan, het einde van een vriendschap of relatie. Allemaal heftige gebeurtenissen waarbij je alle redenen hebt om boos en verdrietig te zijn.

Het volk Israël had geen eigen land, was verslagen en werd onderdrukt. En ze schreeuwden om hulp maar vergaten te kijken naar hun situatie. Die was vreselijk. Leek uitzichtloos en ze konden het inderdaad niet alleen. Maar ze keken niet verder dan hun ellende en de onmiddellijke redding moest wel meteen komen en van een ander. Ze keken niet naar zichzelf zoals God naar hen keek. Ja op dat moment was er niet veel van hen over. Een verbitterd levenloos volk. Maar zo had God ze niet bedoeld. Zijn belofte aan Israël was en is dat ze een groot welvarend volk zouden zijn. Hij zag dat het goed was. De situatie en omstandigheden niet maar de potentie van zijn volk zag hij nog steeds. En hij wilde ze via Ezechiël bemoedigen om dat ook te zien. En dat kon alleen omdat Ezechiël geloofde dat God een plan met hem had en hij ervoor open stond zich door God te laten gebruiken.

Ezechiël zag net als God geen berg lijken maar zag dat het niet af was. Het was nog niet zoals het door God bedoeld was. Vandaar ook zijn antwoord. God u alleen weet of deze doodsbeenderen nog levend kunnen worden. Hij weet dat God een plan heeft. Al weet hij nog niet welk plan. Als God hem vervolgens vraagt mee te werken aan het plan doet hij dat. Hij ziet dat het plan van God werkelijkheid wordt.

Dat is waar deze tekst denk ik over gaat. Soms loopt het leven niet zoals je hoopt. Er komen zaken op je pad waardoor je je totaal verslagen voelt. En toch, je moet door. En dat doorgaan kan alleen als je volhoudt en volhard. Een volharden is niet alleen om hulp roepen maar volharden is ook om te blijven zien met welk doel je je levenspad bent ingegaan. Te geloven dat er een plan is voor jou.

Maar wat als je zo verslagen bent dat je dat plan niet meer ziet? Dat je alleen maar kunt zien wat er allemaal mis is gegaan. Je zit vol van het verdriet wat en de ellende die je overkomt.

De kunst is om je ellendige situatie onder ogen te zien maar tegelijk met mededogen naar jezelf te kijken. Het is iets wat je overkomt maar jijzelf

blijft in de kern hetzelfde. Een mens door God geschapen waar God een geweldig plan mee heeft. Maar om dat te zien zul je ook los moeten leren laten en dan komen we vanzelf bij de eerste lezing. De professor die bij de zenmeester kwam was vol van zichzelf. In zijn geval van de diploma's en de grote kennis die hij had. En hij wilde nog meer kennis. De monnik liet hem door middel van het theekopje zien dat om een volgende stap te maken in kennis hij alle vooroordelen en alle aanwezige kennis los moest laten. Hij moest terug naar de kern. Alle ballast overboord zodat er ruimte zou zijn voor het nieuwe.

Dat is wat God ook van ons vraagt. Kijk verder dan het nu. Laat het los en vertrouw dat het goed komt. Want het plan wat God met ons heeft is goed. In deze paastijd vieren we het lijdensverhaal en we weten dat Christus aan het kruis gestorven is voor ons. Maar daar hield het verhaal niet op. God is doorgedaan met ons.

Toen ik bezig was met deze viering moest ik ook denken aan De Duif. Onze Duif. Waar nu bijna 50 jaar geleden het bisdom de deuren sloot en de kerkgangers zagen, het verhaal is nog niet af. Wij gaan door. Gods plan is niet dat het nu al stopt. We gaan door.

En dat doen we nog steeds. En ook De Duif maakt roerige tijden mee. De lasten voor de wekelijkse diensten zijn hoog maar we houden vol en geven niet op. Omdat we voelen dat we leven dat het ertoe doet dat we er zijn. Ieder voor zich maar ook wij samen. Een groep mensen die uit Amsterdam en omstreken wekelijks bij elkaar komt in de kerk of op zoom omdat dat nodig is. En misschien weten we niet eens altijd goed te benoemen waarom het nodig is. Maar we gaan door samen met God. Want het verhaal is nog niet af.

En bij tegenslagen is het een kwestie van nieuwe levensadem laten inblazen en doorgaan. Op weg naar een mooie toekomst.

Moge het zo zijn

Pianospel door Irina - Antonova

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in de Eeuwige
naar Wiens gelijkenis ik geschapen ben.
Ik geloof in Jezus, die voor ons geboren,
gestorven en verrezen is.
Die mij leert hoe te leven.

Ik geloof in Zijn goedheid zonder einde.
Die mij in mijn verdriet, in mijn twijfel,
door middel van mensen om mij heen overeind helpt
om weer verder te gaan op mijn weg door het leven.

Ik geloof dat ik Zijn verhaal altijd door kan vertellen
en dat de Heilige Geest in mij verder werkt ten einde toe.
Ik geloof dat Jezus' leven zinvol is geweest
en dat Zijn voorbeeld mij zal inspireren.
Ik geloof in de gemeenschap
die dit geloof wáár probeert te maken.
Amen.

Het hart van de viering – delen met elkaar

*We delen onze middelen, onze intenties en gebeden om daarna ook brood
en wijn samen te delen.*

Collecte

*Om onze wekelijkse vieringen te kunnen houden maakt onze
gemeenschap kosten. In de Duif dragen veel mensen bij door middel van
een periodieke/jaarlijkse bankafschrijving. Daarnaast kun je vandaag ook
een bijdrage in de collecteschaal doen. Ook kun je een bijdrage doen door
de QRcode te scannen met je mobiel. Een standaardbedrag van 10 euro is
ingevuld, dit kun je naar eigen inzicht veranderen.
Hartelijk dank voor je gift!!!*

Stichting De Duif

Intenties die werden opgeschreven in het groene boek en intenties van Zoomduiven

Tafellied: Die naar menselijke gewoonte

H. Oosterhuis/B. Huijbers

Die naar mens'lijke gewoonte
met een eigen naam genoemd werd
toen hij in een ver verleden
werd geboren, ver van hier,

die genoemd werd: Jesjoe, Jezus,
zoon van Jozef, zoon van David,
zoon van Jesse, zoon van Juda,
zoon van Jacob, zoon van Abram,
zoon van Adam, zoon van mensen,
die ook zoon van God genoemd wordt,
heiland, visioen van vrede,
licht der wereld, weg ten leven,

levend brood en ware wijnstok,
die, geliefd en onbegrepen,
werd bewaard in taal en teken
als een eeuwenoud geheim,
als een wachtwoord doorgegeven,
als een vreemd vertrouwd verhaal,
die een naam in mijn geheugen,
die de stem van mijn geweten,

die mijn waarheid is geworden:
hem gedenk ik hier en noem ik,
als een dode die niet dood is,
als een levende geliefde,
die gekozen heeft te leven
voor de armsten van de armen,
helpman, reisgenoot en broeder
van de allerminste mensen,

die, ten dage dat hij rondging
door de dorpen van zijn landstreek,
mensen aantrok en bezielde,
hen verzoende met elkaar,
die niet steil en ongenaakbaar,
niet hooghartig, als een heerser,
maar in knechtsgestalte leefde,
die zijn leven voor zijn vrienden

prijsgaf, door een vriend verraden,
die, getergd tot op het kruis,
voor zijn vijand heeft gebeden,
die, van God en mens verlaten
is gestorven als een slaaf,

die gestrooid is in de akker
als het kleinste van de zaden,
die daar wacht een lange winter
in de stilte van de dood,
die als graan geoogst zal worden,
die als brood gedeeld wil worden
om in mensen mens te worden,
die, verborgen in zijn god,

onze vrede is geworden,
onze ziel tot rust gekomen,
die ons groet vanuit zijn verte,
die ons aankijkt van dichtbij,

als een kind, een vriend, een ander,
hem gedenk ik hier, hem noem ik
en beveel hem bij je aan,
als je levende geliefde,
als de mens die naast je is.

Nodiging

Breken en delen van brood en wijn

Lied: **Klankresten**

Huub Oosterhuis / Tjeerd P. Oosterhuis

Klankresten van een
onvoltooid verhaal
Steenlettergrepen,
Sporen in woestijnzand.
Lichtwoorden,
Ooit ontvangen,
Maar van wie?
Hij zal niet slapen,
Allerzielen hoeder.

Onze Vader (Armeense versie)

Bron van Zijn, die ik ontmoet in wat mij ontroert:
Ik geef u een naam opdat ik U een plaats kan geven
in mijn leven.
Bundel Uw licht in mij. Maak het nuttig.
Vestig Uw rijk van eenheid nu.
Uw enige verlangen handelt dan samen met het onze.
Geef ons wat we elke dag nodig hebben aan brood en inzicht.
Maak los de koorden van fouten,
die ons vastbinden aan het verleden,
zoals wij ook anderen hun misstappen vergeven.
Laat oppervlakkige dingen ons niet misleiden,
want uit U wordt de al werkzame wil geboren.
De levende kracht om te handelen,
het lied dat alles verfraait
en dat zich van eeuw tot eeuw vernieuwt

Mededelingen

Slotlied: Die mij droeg

H.Oosterhuis / T.Löwenthal

Die mij droeg op adelaarsvleugels,
die mij hebt geworpen in de ruimte.
En als ik krijsend viel
mij ondervangen met uw wieken
en weer opgegooid
totdat ik vliegen kon
op eigen kracht.

Zegenbede